

zabývati se otázkou, existuje-li tato umělá vodoteč po právu či nikoli. Námitku odvolatelovu, že právo ke sporné vodě vydržel, neuznal žal. úřad důvodnou, ježto vydržení nelze posuzovati podle předpisů zák. vod. a st-l při řízení vydržení neprokázal. Ostatní námitky, že k řízení nebyl pozván právní zástupce st-lův a že vlastníkem pozemku č. k. . . . je st-l a nikoli K., označil žal. úřad pro posouzení věci za nerozhodné. Konečně byl st-l jako strana ve sporu podlehnuvší podle § 128 správ. řádu uznán povinným nahraditi Marii H. útraty jejího právního zastoupení.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto: — — —

Ve věci samé mohlo by jíti o to, které subj. právo st-lovo bylo nař. rozhodnutím porušeno.

Žal. úřad vyslovil jednak, že st-l neprokázal k vodě, o kterou jde, žádného subj. práva, jednak vyslovil, že st-l by sice mohl dovozovati určité vodní právo z předpisů § 10 a § 12 vod. zák., že však žádné z takovýchto v § 10 nebo § 12 založených vodních práv v dnešním případě porušeno nebylo. Z tohoto protikladu je vidno, že žal. úřad subj. právem míní zvláštní titul právní (n. př. vodoprávní propůjčení) a contrario práv dovozovaných přímo ze zák. vod. (§ 10 a § 12 vod. zák.). Takového zvláštního titulu neshledal žal. úřad ani ve vydržení (které st-l ve svém odvolání uváděl jako právní titul) a sice již proto nikoli, že vydržení nelze posuzovati podle zák. vod. Tento právní názor žal. úřadu je ve shodě se zákonem, neboť, jak nss dovodil již v nál. Boh. A 6186/26, veřejnoprávní oprávnění na užívání vody nemohou býti založena vydržením. Pak ovšem nelze nalézt vady řízení v tom, že žal. úřad o vydržení práv k vodě neprovedl výslechu svědků, st-lem nabízených.

Proti výroku žal. úřadu, že zúčastněnou stranou nebyl porušen předpis § 12 vod. zák., nemá stížnost žádného stížního bodu.

St-l spatřuje však porušení svého práva v tom, že zúčastněná strana (Marie H.) poléváním louky močůvkou a výkaly v bezprostřední blízkosti stružky porušuje předpis § 10 odst. 3 vod. zák., ježto takové počínání, pokud by jen způsobovalo znečišťování vody užívané k pití, tvoří docela skutkovou podstatu přestupku podle § 398 tr. z. a nelze proto o něm říci, že není ke škodě. Námitku tuto neshledal však nss důvodnou.

I kdyby v polévání louky močůvkou a výkaly bylo možno viděti ono užívání vody ve zmíněné stružce tekoucí, jež má na mysli zákon vodní a na něž míří zejména předpis § 10 odst. 3 vod. zák., nejde v daném případě o znečištění ohrožující práva st-lova, poněvadž podle nesporného zjištění vodoprávního úřadu prvé stolice neběží o vodu pitnou. Že by však znečištěním vody bylo ohroženo její užívání k účelům jiným, není prokázáno a nedá se důvodně ani tvrditi.

Č. 11.816.

Pojištění nemocenské: * Skutečnost, že dřívější zaměstnavatel opomenul zaměstnance z pojištění odhlásiti, neosvobozuje nového zaměstnavatele od případných následků § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb., zanedbal-li přihlašovací povinnost.

(Nález ze dne 27. března 1935 č. 13.979/35.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Nēm. Brodě (adv. Dr. Frt. Kraus z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o náhradu nemocenského nákladu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním výměrem okr. nemoc. pojišťovny v Nēm. Brodě z 20. března 1931 bylo Rudolfu N., rolníku v B., podle § 20 zák. č. 221/24 Sb. ve znění novely č. 184/28 Sb. předepsáno nahraditi za Josefa St., kterého zaměstnával ve svém podniku od 9. listopadu do 22. prosince 1930 a který dne 30. prosince 1930 onemocněl, dávky léčebné částkou 717.50 Kč.

Okr. úřad v Německém Brodě nevyhověl výměrem z 28. května 1931 odvolání Rudolfa N. z tohoto platebního výměru.

Dalšímu jeho odvolání zem. úřad v Praze vyhověl nař. rozhodnutím a zrušil výměr v odpor vzatý a tím i platební výměr okr. nemoc. pojišťovny z těchto důvodů: »V daném případě jde o náhradu podle § 20 odst. 2 poj. zák. Předpokladem náhradní povinnosti zaměstnavatelovy podle cit. paragrafu jest, že svého zaměstnance nepřihlásil k pojištění buď vůbec, nebo že ho přihlásil opožděně a teprve po vzniku pojistného případu. Z obsahu spisů se podává, že Josef St. byl v době od 3. srpna 1930 do 8. listopadu 1930 zaměstnán u Josefa R., který měl pronajatý od odvolatele lom, a že byl také Josefem R. k pojištění přihlášen. 8. listopadu 1930 přestal Josef R. v lomu pracovati, Josefa St. však od pojištění neodhlásil. Poté započal odvolatel v lomu sám práci, zaměstnával Josefa St., ale k pojištění nepřihlásil, domnívaje se prý, že postačila přihláška učiněná Josefem R. Byl tudíž Josef St. v době, kdy u něho nastal pojistný případ, přihlášen Josefem R., takže okr. nemoc. pojišťovna měla ho v evidenci. Ježto odvolatel počal po Josefu R. provozovati podnik za nezměněných okolností, byl sice povinen oznámiti podle § 19 poj. zák. okr. nemoc. pojišťovně, že nastala změna v osobě zaměstnavatelově, nelze však z opomenutí tohoto oznámení odvozovati jeho náhradní povinnost podle § 20 odst. 2 poj. zák., když jinak Josef St. byl přihlášen a okr. nemoc. pojišťovna měla ho tudíž v evidenci. Vzhledem k těmto okolnostem nebyly v daném případě splněny předpoklady odvolatelovy náhradní povinnosti, pročež odvolání bylo vyhověti.«

Stížnost napadá toto rozhodnutí pro nezákonnost, uvádějíc jmenovitě, že nesprávný je právní názor žal. úřadu, míní-li, že povinnosti k náhradě dávek může býti Rudolf N. zproštěn tím, že pojišťovna měla Josefa St. v evidenci z dřívějšího služebního poměru. Stížnosti bylo dáti za pravdu.

Okr. úřad v Nēm. Brodě, potvrzuje platební výměr okr. nemoc. pojišťovny, vydaný o náhradě nákladu za dávky podle § 20 zák. č. 221/24 Sb. ve znění novely č. 184/28 Sb., vycházel ze skutkové podstaty, že Rudolf N. zaměstnával Josefa St. ve svém lomu od 8. listopadu do 22. prosince 1930, že Josef St. onemocněl dne 30. prosince 1930 a že Rudolfem N. vůbec nebyl u nemoc. pojišťovny přihlášen. Žal. úřad této skutkové podstaty nepopírá, nýbrž sám z ní vychází, výslovně uváděje, že Rudolf N. po 8. listopadu 1930 započal v lomu sám práci, že Josefa St. zaměstnával, ale k pojištění ho nepřihlásil. Než přes to vyslovil nař.

rozhodnutím, že tu nejsou splněny předpoklady N.-ovy náhradní povinnosti podle § 20 cit. zák. a to z toho důvodu, že Josef St. v době, kdy u něho nastal pojistný případ, byl u okr. nemoc. pojišťovny v evidenci na základě přihlášky učiněné dřívějším zaměstnavatelem Josefem R. Rudolf N. byl podle názoru žal. úřadu toliko povinen oznámiti okr. nemoc. pojišťovně podle § 19 pojišť. zák. změnu v osobě zaměstnavatelově. Tento názor žal. úřadu je právně mylný.

Podle § 2 zák. č. 221/24 Sb. ve znění novely č. 184/28 Sb. je pojištěním povinen a podle tohoto zák. pojištěn, kdo v republice Čsl. vykonává práce nebo služby na základě smluveného poměru pracovního, služebního neb učňovského. Tento smluvený poměr předpokládá, jak z jeho povahy vyplývá, dvě strany, jednak pojištěnce, t. j. osobu, jež zmíněné práce vykonává, jednak zaměstnavatele, t. j. osobu, na jejíž vrub jsou činnosti uvedené v §§ 2 až 4 vykonávány (§ 8). Podle § 17 odst. 1 jest zaměstnavatel povinen přihlásiti u příslušné nemocenské pojišťovny osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, nejpozději 6. dne ode dne, kdy pojištěnec počal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, a odhlásiti je v téže lhůtě. Paragraf 18 stanoví, jaké údaje má přihláška obsahovati. Podle § 19 je pak zaměstnavatel povinen nejpozději 6. dne oznámiti každou změnu okolností uvedených v § 18 odst. 1 písm a). Podle § 20 odst. 2, kteréžto ustanovení je právním pramenem pro posouzení daného sporu, jest zaměstnavatel povinen nahraditi nemocenské pojišťovně náklad na dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, jestliže pojištěnce nepřihlásil buď vůbec, nebo jej přihlásil po uplynutí lhůty uvedené v § 17 teprve, když nastal pojistný případ.

Podle skutkové podstaty, z níž žal. úřad vychází, byl Rudolf N. pro kritickou dobu, o níž jde, zaměstnavatelem Josefa St., kterého u nemoc. pojišťovny vůbec nepřihlásil. Než potom dopadá na Rudolfa N. kategorický předpis § 20 odst. 2 shora cit., zavazujícího jej k náhradě příslušných nemocenských dávek, neboť předpis ten neobsahuje výjimky pro případ, je-li zaměstnanec k pojištění přihlášen dřívějším zaměstnavatelem, který opomenul včas ho odhlásiti. St-lka byla pak po rozumu § 95 povinna poskytnouti Josefu St.-ovi řečené dávky na základě pracovního poměru naposledy sjednaného, t. j. dnem 9. listopadu 1930 mezi ním a Rudolfem N., a nikoli na základě dřívějšího pracovního poměru mezi Josefem R. a Josefem St., jenž podle § 7 odst. 3 zanikl dnem 8. listopadu 1930 tím, že Josef St. přestal konati práce povinně pojištěné pro Josefa R.

Za tohoto skutkového a právního stavu je potom arcí irrelevantní, byl-li Josef St. u okr. nemoc. pojišťovny v době, kdy nastal pojistný případ, v evidenci na základě přihlášky učiněné dřívějším zaměstnavatelem, ježto skutečnost, že dřívější zaměstnavatel opomenul zaměstnance z pojištění odhlásiti, neosvobozuje nového zaměstnavatele od případných následků § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb., zanedbal-li přihlašovací povinnost. Žal. úřad nemůže se pro své stanovisko dovolávati ani § 19, ježto ustanovení to se týká, jak z ustanovení svrchu citovaných vyplývá, změn nastalých v určitém pracovním poměru, avšak nikoli případu, kdy starý pracovní poměr zaniká a nový vzniká. Při vzniku no-

vého pracovního poměru jest třeba nové přihlášky ve smyslu § 17 cit. zák.

Vycházel tedy žal. úřad z mylného právního názoru, když vyslovil, že Rudolf N. je zproštěn náhradní povinnosti podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb. z toho důvodu, že pojištěnec Josef St. byl v době, kdy u něho nastal pojistný případ, v evidenci u okr. nemoc. pojišťovny na základě přihlášky dřívějšího zaměstnavatele.

Č. 11.817.

Vojenské věci: * **Odpadne-li dodatečně některý z předpokladů pro zvýšení vojenského výslužného ve smyslu předpisu § 7 posledního odstavce zák. č. 76/1922 Sb., který byl splněn v době přeložení do výslužby, může to být důvodem pouze k zastavení výplaty částky, o níž bylo výslužné zvýšeno, na dobu, po kterou onen předpoklad chybí, nepůsobí však ona skutečnost ztrátu zvýšení výslužného pro vždy.**

(Nález ze dne 28. března 1935 č. 17.020/32.)

Věc: Josef K. v S. proti ministerstvu národní obrany o přípočet deseti služebních let.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l, jako rotmistr z povolání, byl dne 9. února 1924 uznán superarbitrační komisí 50% nezpůsobilým k povolání pro plicní tuberkulosu, načež mu byla výměrem žal. úřadu ze 3. dubna 1924 udělena dvanáctiměsíční dovolená s čekáním. Při superarbitraci konané dne 1. dubna 1925 byla zjištěna otevřená tuberkulosa plic. Sputum na tbc. — bacily málo pozitivní. Choroba vleklá, ještě zlepšitelná, občanského povolání 75% neschopen, dočasně k službě nezpůsobilý. Osobním Věstníkem mno č. 37 z roku 1925 byl st-l jakožto rotmistr oděvnictva na dovolené s čekáním dán do výslužby dnem 1. května 1925 jakožto k veškerým službám nezpůsobilý.

Výnosem mno z 1. července 1925 přiznáno bylo st-li, poněvadž toho času vyhovoval podmínkám stanoveným §em 7 zák. č. 76/22 Sb., v době od 1. května 1925 do 30. dubna 1926 výslužné 3.699 Kč 70 h s doložením, nebude-li do 30. dubna 1926 jinak rozhodnuto, že nabývá výnos stran zaopatřovacích požitků platnosti, a že má být st-l počátkem dubna 1926 podroben opětně superarbitraci. Tento výnos intimovalo zem. voj. velitelství v Brně výměrem z 20. července 1925 telegrafnímu praporu II. v K. s doložením, že st-li má být vydán cpis tohoto výnosu a pensijní dekret.

Při superarbitraci konané dne 6. dubna 1926 žádal st-l, aby byl dočasně aktivován za remuneraci z existenčních důvodů, protože nemůže být z pensijních požitků živ. V nálezu bylo pak uvedeno, že má nad oběma hroty značněji zkrácený poklep vpravo i pod klíčkem s jemnými rachůtky, vpravo slabý výdech, vlevo dýchání zostřené, s prodlouženým výdechem, vpravo neurčité, vlevo těž vrzoty; kůže bledá, sliznice při-